

Full diocesà

30 de desembre del 2018

p4 – Publicada la biografia inèdita del bisbe Lasala

p6 – Un drama litúrgic: el cant de la Sibil·la

Oració de Cap d'Any

Gràcies, Senyor.

Per tot allò que m'heus donat en l'any que acaba.

Gràcies pels dies de sol i els ennuvolats, per les tardes tranquil·les, i les nits fosques. Gràcies per la salut i per la malaltia, per les penes i les alegries.

Gràcies per tot el que m'heu prestat i després m'heu demanat.

Gràcies, Senyor, pel somriure amable i per la mà amiga, per l'amor i per tot allò bell i dolç, per les flors i els estels, per l'existència dels nens i de les ànimes bones. Gràcies per la solitud, pel treball, per les inquietuds, per les dificultats i les llàgrimes. Per tot el que m'ha acostat a vós.

Gràcies per haver-me conservat la vida i per haver-me donat sostre, abríc i sosteniment. Gràcies, Senyor. Gràcies, Senyor.

Què em portarà l'any que comença?

El que vós vulgueu, Senyor, però us demano fe per a mirar-m'ho tot amb esperança, per a no defallir, i caritat per a estimar-vos cada dia més, i per a fer-vos estimar entre els qui m'envolten.

Doneu-me paciència i humilitat, despreniment i generositat, doneu-me allò que sabeu que em convé i jo no sé demanar.

Que tingui el cor alerta, l'orella atenta, les mans i la ment actives, i que em trobi sempre disposat a fer la vostra Santa Voluntat.

Vesseu, Senyor, les vostres gràcies sobre tots els qui estimo i concediu la vostra pau al món sencer. Així sigui.

«No sabíeu que jo només podia ser a casa del meu Pare?»

La Sagrada Família / Cicle C

Lectura del primer llibre de Samuel

El Senyor es recordà d'Anna i va tenir un fill. Li posà el nom de Samuel, perquè era el fill que ella havia demanat al Senyor. Elcanà, el marit d'Anna, va pujar al santuari de Siló amb tota la família per oferir el sacrifici anual i complir la prometença. Anna no hi va anar. Va dir al seu marit: «Quan hauré desmamat el nen, ja l'hi portaré; el presentaré al Senyor, i que es quedi allà per sempre més».

Anna s'endugué Samuel a Siló amb un toro de tres anys, mig sac de farina i un odre de vi, i presentà el noi al temple del Senyor. Samuel encara era un nen.

Després d'immolar el toro, presentaren el nen a Elí. Anna li digué: «Senyor meu, ho juro per la vostra vida: Jo sóc aquella dona que un dia vaig pregar aquí mateix, davant vostre. Aquest noi és el que jo vaig demanar al Senyor, i ell me'l va concedir. Per això jo l'hi cedeixo: serà d'ell tota la vida».

Després es prosternaren allà mateix i adoraren el Senyor. (20-22.24-28)

Salm responsorial

Feliç el qui viu a casa vostra, Senyor.
(Salm 83)

Lectura de la primera carta de sant Joan

Estimats, mireu quina prova d'amor ens ha donat el Pare: Déu ens reconeix com a fills seus, i ho som. Per això el món no ens reconeix, com no l'ha reconegut a ell. Sí, estimats: ara ja som fills de Déu, però encara no s'ha manifestat com serem; sabem que quan es manifestarà serem semblants a ell, perquè el veurem tal com és.

Estimats, si la consciència no ens acusa, podem acostar-nos a Déu amb tota confiança, i obtindrem el que li demanem, perquè complim el que ens mana i fem allò que és del seu grat.

El seu manament és que creguem en el seu Fill Jesucrist i que ens estimem els uns als altres com ens ho té manat. Si complim el seus manaments, ell està en nosaltres i nosal-

tres en ell. I per l'Esperit que ens ha donat coneixem que ell està en nosaltres.

(3,1-2.21-24)

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

Els pares de Jesús anaven cada any a Jerusalem amb la peregrinació de Pasqua. Quan ell tenia dotze anys pujaren a celebrar les festes com era costum, i passats els dies, quan tothom se'n tornava, el noi es quedà a Jerusalem sense que els seus pares se n'adonessin. Pensant que anava amb altres de la caravana, feren la primera jornada de camí. Al vespre el buscaren entre els parents i coneguts i no el trobaren. L'endemà se'n tornaren a Jerusalem a buscar-lo.

El tercer dia el trobaren al temple, assegut entre els mestres de la Llei, escoltant-los i fent-los preguntes. Tots els qui el sentien estaven meravellats de la seva intel·ligència i de les seves respostes. Els seus pares quedaren sorpresos de veure'l allà, i la seva mare li digué: «Fill, per què t'has portat així amb nosaltres? El teu pare i jo et buscàvem amb ànsia». Ell els digué: «Per què em buscàveu? No sabíeu que jo només podia ser a casa del meu Pare?». Ells no compren-gueren aquesta resposta.

Després baixà amb ells a Natzaret i vivia sotmès a ells. La seva mare conservava tots aquests records en el seu cor. A mesura que Jesús creixia, avançava en enteniment i es guanyava el favor de Déu i dels homes.

(2,41-52)

«Després baixà amb ells a Natzaret i vivia sotmès a ells»

Viure reproduint la mort Jesucrist

Jean Hakolimana, prev.

L'evangelista Lluç es fixa en les semblances que marquen el camí obert per Jesús. La seva infància reproduceix ja trets de la seva passió. En la passió, les dones tornen al sepulcre portant olis aromàtics i el busquen entre els morts. En el relat de la infància, els seus pares tornen a casa, després de venir al temple portant sacrificis, i el busquen entre els parents i coneguts. En ambdós casos la recerca infructuosa permet un avenç en l'aprofundiment del seu misteri. En la passió les dones senten a dir: «Ha ressuscitat.» En el relat de la infància, tot i que els pares el troben al temple, Jesús precisa que està situat molt més enllà de l'espai físic: «No sabíeu que jo només podia ser a casa del meu Pare?» Les dues troballes es donen el tercer dia. En ambdós casos la incomprensió és inevitable: el testimoni de les dones es fa increïble, igual que els pares de Jesús no captin això de «a casa del meu Pare». En ambdós casos, el record juga un paper rellevant: Maria guarda quelcom en el seu cor i les dones són convidades a recordar.

Per a Lluç, la mort i resurrecció de Jesús és l'esquema o el patró que segueixen totes les etapes del camí cristià, tant les anteriors com les posteriors. Els qui seguim Jesucrist, dos mil anys després, no podem obviar aquesta utopia (utopia entesa com a meta a assolir) de l'evangeli: fer de les nostres vides una imitació de la mort i resurrecció de Crist. És veritat que aquesta configuració a Crist no serà completa fins a la Parusia, però ha de començar a gestar-se en nosaltres ara. Com diu la segona lectura, som fills de Déu, encara que de manera imperfecta, esperant el dia en què serem del tot semblants a Crist.

La imatge

A dotze anys el Nen pelegrina a Jerusalem per Pasqua amb els seus pares. És major d'edat. Passades les festes, a l'hora de tornar a casa, es queda al temple amb els mestres de la Llei, escoltant-los i fent-los preguntes. Tot-hom admira la seva saviesa.

Els pares el busquen amb ànsia. Al cap de tres dies el troben, la mare el renya. Torna amb ells a Natzaret i viurà sota la seva autoritat.

Jesús enmig dels doctors (1506). A. Dürer

Agenda

Lit. hores: Setmana II

31 dilluns

— Sant Silvestre

1 Jn 2,18-21/Salm 95/Jn 1,1-18

1 dimarts

— Santa Maria Mare de Déu, Octava de Nadal (festa de precepte)

— Onom. de Manuel

— Jornada Mundial de la Pau

Comença gener, consagrat al Nen Jesús
Nm 6,22-27/Salm 66/Ga 4,4-7/Lc 2,16-21

2 dimecres

— Sant Basili el Gran

— Sant Gregori Nacianzè

— La vinguda de la Mare de Déu a Saragossa

1 Jn 2,22-28/Salm 97/Jn 1,19-28

3 dijous

— El Santíssim Nom de Jesús

— Santa Genoveva

1 Jn 2,29-3,6/Salm 97/Jn 1,29-34

4 divendres

— Santa Àngela de Foligno

— Sant Manuel González

1 Jn 3,7-10/Salm 97/Jn 1,35-42

5 dissabte

— Sant Simeó Estilita

— Santa Emiliana

1 Jn 3,11-21/Salm 99/Jn 1,43-51

6 L'Epifania del Senyor i adoració dels Sants Reis

— Onom. d'Adoració o Dora

— Ntra. Sra. dels Reis (a Santa Maria del Pi, Barcelona)

Is 60,1-6/Salm 71/Ef 3,2-3a 5-6/Mt 2,1-12

Publicada la biografia inèdita del bisbe Lasala

Redacció

El dia 17 de desembre es va presentar a la sala Bisbe Lasala del palau episcopal de Solsona el llibre *El bisbe de Solsona Rafel Lasala i Locela i l'historiador Domènec Costa i Bafarull. Presència il·lustrada valenciana a Catalunya*, obra de Ramon Planes Albets que recull el manuscrit original, degut a Domènec Costa i Bafarull. La presentació va anar a càrrec del Dr. David Abadias i Aurín, degà de la Facultat Antoni Gaudí, acompanyat pel seu autor, el Sr. Ramon Planes i Albets. L'acte va finalitzar amb la intervenció del bisbe de Solsona, Mons. Xavier Novell.

Aquest llibre segueix l'edició d'una altra gran obra del mateix Costa Bafarull, *La ciudad de Solsona y su iglesia*. Com es va explicar durant l'acte, el manuscrit publicat per Costa Bafarull

l'any 1793 anà a parar enigmàticament a la parròquia de Su, on va ser trobat l'any 1878, com a llibre d'ensenyament del rector als infants d'aquella parròquia. Ramon Riu el creia perdut l'any 1895 i no va ser descobert, de nou, fins l'any 1898 a la sala del campar, avui una de les sales del Museu Diocesà.

Aquesta edició ha coincidit amb la celebració del tercer centenari del naixement del bisbe Lasala i com a cloenda del 425 anys de la creació del bisbat de Solsona. El projecte, finançat per la diòcesi solsonina, ha estat transcrit i realitzat, com hem dit, per Ramon Planes. Els interessats a adquirir aquest llibre històric poden dirigir-se a la cúria diocesana o bé al Museu Diocesà. El preu és de 30 €.

Necrològica

Mn. Josep Vila Boixader

El dia 14 de desembre va morir Mn. Josep Vila Boixader, prevere resident al Seminari de Solsona, a l'edat de vuitanta-set anys.

Havia nascut a la colònia de Cal Prat (Puig-reig) el 24 de desembre de 1931. Va iniciar els estudis eclesiàstics al Seminari de Solsona l'any 1943 i fou ordenat prevere el 17 de juliol de 1955.

Durant els seus anys de ministeri va servir pastoralment les parròquies de Bellpuig, Castellar de n'Hug, Ivorra, Vicfred, Vilanova de Bellpuig, Golmés i Puig-reig. I les colònies de Cal Pons, Cal Marsal i el Guixaró. A la residència sacerdotal del Seminari va exercir de capellà de les monges cordimarianes.

Preguem per Mn. Josep Vila que estigui a la glòria de Déu Pare i que des d'allà intercedeixi per tots nosaltres, especialment per la seva família i amics. Descansi en pau.

Festa de la Puríssima a Navàs

Montserrat Coll

Com és tradició a Navàs des de fa molts anys, petits i grans van felicitar la Mare de Déu el dia de la festa de la Puríssima, per mitjà de globus amb missatge que s'enlairaren cel amunt mentre les campanes repicaven.

Aquest gest tan emotiu, iniciat l'any 1957 per Mn. Josep Rota, es duu a terme cada any després de la celebració de l'eucaristia i del besamans.

Els nens i nenes de la catequesi parroquial participaren en la missa, com ja feren el primer diumenge d'Advent i hi

tornaran el tercer, guiats per les seves catequistes. El besamans, un cop acabada la celebració de l'interior del temple, va anar acompanyat del cant dels goigs de la Puríssima, la lletra dels quals és de Mn. Antoni Deig i Clotet.

A l'exterior, Mn. Antoni Quesada, rector de la parròquia, va animar a cantar el Virolai de la Mare de Déu de Montserrat abans que comencés el repic de campanes.

La festa de la Puríssima s'omple de més alegria gràcies a la presència dels infants i dels globus de colors.

La catequesi de Mollerussa visita el banc d'aliments

A la catequesi de Mollerussa, durant l'Advent, s'ha treballat sobre la realitat que no tothom té el necessari per a viure. Al casal parroquial es va portar un «carro de compra» i tots els infants hi van portar menjar que havien comprat, amb els diners que s'havien estalviat renunciant a alguna cosa que els agradava, coincidint amb les dates del gran recapte d'aliments.

El dia 12 de desembre, acompanyats pels seus catequistes i alguns pares i mares, van visitar el «banc d'aliments» i hi van lliurar el carro amb tot el que s'havia recollit. Els infants pogueren conèixer on van i com es reparteixen aquests aliments a les persones més necessitades o que passen per un moment difícil.

També van ser encoratjats a estar atents a les necessitats dels altres i a donar gràcies de tot el que tenen. Notícia sencera a la web.

Un drama litúrgic: el cant de la Sibilla

Fra Valentí Serra de Manresa, caputxí

Des del segle IX, i fins poc després de l'aplicació de la reforma litúrgica suscitada per les disposicions del concili de Trento (que acabà l'any 1563), durant la nit de Nadal, després dels matines i abans de la missa del gall en moltes esglésies de l'Occident cristià tenia lloc el «cant de la Sibilla»; una figura femenina inspirada en antigues profetesses mitològiques amb la peculiar missió d'emetre oracles sobre els temps futurs.

En el primitiu text del cant de la Sibilla, escrit en llengua llatina, hom hi troba una referència directa al judici final i a l'adveniment de Crist. Aquest cant, a partir del segle XIII, per tal de fer-lo més comprensible als estaments populars, es traduí a les llengües romàniques, entre elles al català.

Després de Trento, pràcticament, aquest drama litúrgic només es mantingué viu a les esglésies de Mallorca i de l'Alguer (Sardenya), però recentment s'ha restituit en nombroses esglésies, entre elles a les basíliques de Santa Maria del Mar i de la Puríssima Concepció de Barcelona, al monestir de Pedralbes, etc. El cant de la Sibilla s'ha de qualificar com un dels drames litúrgics de més arrelament i difusió durant l'època medieval i, per aquest motiu, l'any 2010 la Unesco el declarà «Patrimoni Immaterial de la Humanitat».

Amb el cant de la Sibilla es volia escenificar d'una manera catequètica, i alhora teatralitzada, el Judici Final a través d'un personatge femení —la Sibilla— que dalt d'una trona i amb

l'espasa a la mà pronunciava oracles i vaticinis sobre la fi del món i el judici final. En efecte, el text de les estrofes cantades per la Sibilla, després d'anunciar solemnement la segona vinguda de Crist, descriu fets espantosos i desastres naturals i còsmics que impressionaven vivament el poble fidel.

Malgrat la prohibició tridentina del cant de la Sibilla, de manera ininterrompuda, entorn de la solemnitat de Nadal, s'han mantingut nombroses tradicions populars, com ara que, acabada la missa del gall, hagi romàs ininterrompudament i de manera ben viva el costum de cantar nades populars, com ara aquelles «Cansonetas pastorils al naixement de Jesús», estampades a Manresa, on ja trobem el text popular del «Cant dels ocells» i, sobretot, hi ha la coneguda nadala «El desembre congelat», que continuem cantant any rere any.

Amb tot, després del Concili de Trento, el missatge de les estrofes del cant de la Sibilla se seguí divulgant, d'alguna manera, en el marc de la celebració de les missions populars tingudes a Catalunya al llarg dels segles XVII, XVIII i XIX a través de les Cobles del Judici, on, per exemple, en unes que foren estampades a la ciutat de Girona, llegim: «Aquella ronca trompeta del judici universal: veniu, veniu, a judici, cita a tot home mortal en aquell terrible puesto de la Vall de Josafat», talment el ressò dels oracles de la Sibilla que, d'alguna manera, resten reflectits de forma ben visible en aquest gravat popular sobre la «vanitas» i el «memento mori» trets, justament, d'unes cobles populars sobre el judici final.

Premis a la comunicació social

Dictats els Premis Bravo de la CEE

El jurat designat per la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social (CEMCS) i constituït a Madrid el 28 de novembre del 2018 ha atorgat els «Premis Bravo» que concedeix anualment la CEMCS, amb la finalitat de «reconèixer, per part de l'Església, la labor meritòria de tots aquells professionals de la comunicació, en els diversos mitjans, que s'hagin distingit pel servei a la dignitat de l'home, els drets humans i els valors evangèlics».

Aquests són els premiats d'enguany:

Especial: Elsa González. Periodista.

Prensa: Tico Medina.

Ràdio: Luis del Val.

Televisió: Programa «Aquí la Tierra»

de TVE.

Noves Tecnologies: Daniel Pajuelo, youtuber.

Cine: Álvaro Longoria, productor de «Campeones» i de «Ni distintos ni diferentes, campeones».

Publicitat: Anunci «La felicitat es comparteix», de Contrapunto BBDO per a la Loteria Nacional.

Música: Grup musical «La voz del desierto».

Treball diocesà: Ex aequo, OFICIA, Oficina de Información de las Diócesis de Aragón; i setmanari diocesà «El Eco», de la diòcesi de Sigüenza-Guadalajara.

Comunicació pastoral: Publicació setmanal «Missa Dominical», en el seu 50è aniversari.

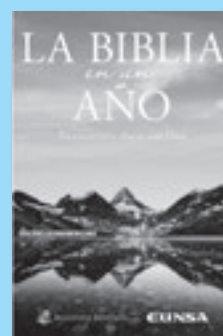
Tico Medina

El llibre

La Biblia en un año

Facultat de Teologia UNAV

EUNSA. 25 euros

Amb vint minuts al dia podràs conèixer el poder i les meravelles de la Paraula de Déu.

Amb aquest llibre podràs llegir la Bíblia completa en tan sols un any! Està organitzada amb tres lectures diàries, una de l'Antic Testament, una dels Llibres Sapiencials i una del Nou Testament, de tal manera que puguis recórrer la Bíblia sencera.

A més, una breu però profunda reflexió t'ajudarà a pregar i a posar la llavor de la Paraula de Déu en el teu cor i en la teva vida.

El format senzill t'inspirarà a continuar llegint la Bíblia cada dia de l'any, dia rere dia, mes rere mes, any rere any.

Amb lectures diàries de la Sagrada Escripura, descobriràs la bellesa i majestat de la Paraula de Déu d'una manera personal i única.

Pau, goig i alegria

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Avui, festa de la Sagrada Família, vull parlar-vos de la pau, el goig i l'alegria que comporta l'amor dels pares envers els fills, especialment quan és heroic.

Fa tres setmanes enterrava l'Alba. Va néixer el dia de la Immaculada i va viure una hora, just perquè els seus pares l'abracessin i la bategessin. En el sermó, vaig intentar explicar perquè els seus pares, durant l'embaràs i, també, aleshores, respiraven pau, goig i alegria.

Estaven en pau perquè, com em va dir algú, "havien fet el que havien de fer". És veritat, quan fa uns mesos els metges els van dir que la nena que esperaven patia gravíssimes malformacions, que probablement no naixeria i, si ho feia, moriria ràpidament, ells no van sucumbir a la invitació a avortar-la. Al contrari, li van posar nom i la van posar en mans del bon Déu sense negar el dret a viure i la possibilitat d'un miracle. Déu no els va fer la gràcia de la guarició de les seves malformacions però sí que els va concedir d'esperar-la amb amor i, per tant, de donar-li vida -mentre va estar unida íntimament a la seva mare va continuar vivint-. Tot aquest temps, els pares han estat en pau perquè "han fet el que havien de fer".

Transparentaven un goig seré. En un dels moments més difícils de l'embaràs, els pares van veure clar que havien de donar a la seva filla l'únic veritablement important: amor. L'Alba va néixer amb moltes deformacions, però era preciosa als ulls dels seus pares, perquè feia mesos que l'esperaven, l'estimaven i desitjaven manifestar-li ho i abraça-la. L'Alba vivia i naixia gràcies a l'amor dels seus pares. L'Alba no ha menjat. No ha caminat. No ha anat al cinema. No ha estudiat cap carrera. Però ha pogut fer el més important: deixar-se estimar. Ha viscut vuit mesos, ha respirat una hora i ha viscut i mort acollida i

estimada. Els pares han sofert, però han viscut el goig de l'amor. Avortant-la haurien patit més i haurien experimentat l'amargor de l'egoisme i de la comoditat.

Pocs dies abans del naixement de l'Alba vaig tenir una conversa amb els seus pares i els vaig recomanar que la bategessin i els vaig explicar com fer-ho. La impactant foto que acompanya aquest escrit fou presa immediatament després del seu baptisme. Això explica l'alegria dels pares. Ells ho diuen: és l'alegria de Déu; és l'alegria de saber que l'Alba és al cel. És l'alegria que brolla de l'esperança que un dia l'Alba els abraçarà al cel i els dirà vosaltres em vau estimar i jo he pregat al bon Déu i a la seva Santa Mare per vosaltres cada dia fins avui. Aquests pares, enmig del dol, tenen una esperança alegre.

